

JAFFNA
 JUN 28 1944
 VADDUKODDAI, CEYLON

THE young idea

வினாசமிது

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE
 FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. IX

Tuesday, 27th June, 1944.

No. 2

	Page
A PLEA FOR HIGHER EDUCATION AT J. C. By R. M.	2
THE FOUR FREEDOMS By V. Atputharatnam	2
THE DISASTER OF BURMA ETC. By B. T. Singham	6
பழைய பத்திராதிபரின் குறிப்புரை	10
இலவசக் கல்வி By "ஆதி"	11
சினிமாத்த சிலை By வி. குமாரி	13

E. R. APPADURAI
 English Editor.

D. R. AMPALAVANAR
 Tamil Editor.

The young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. IX

Tuesday, 27th June, 1944.

No. 2

Editorial Notes

It is our duty, we believe, as we assume the role of Editor of the Young Idea to give first thought to our worthy predecessor who has left us. Mr. Ponnaiyah has served for over an year as the Editor of this paper, during which time he has shown great ability in keeping the paper alive. We have often heard it said that the Young Idea has been delayed on many an occasion because of the irresponsibility on the part of the Editor. We feel that the time has come for us to explain the situation. Contributors to the paper have been very few (as against the many who criticise it) and limited to a small circle of regular writers. We ourselves have seen the Editor going round asking for contributions. This is a pitiable state of affairs. A student paper of this nature whose definite purpose is to express student opinion must have a larger circle of writers. It is hoped that in the future, contributions will be streaming in from all quarters to make the paper really worth publishing. We are happy to note that Mr. Ponnaiyah has made quite a successful fight against such odds. We extend to him our congratulations and assure him that he carries with him our best wishes.

Farewells are always unhappy occasions and it is unfortunate that

as we are at the threshold of our office we are having to wave painful adieus. Although we may find consolation in the thought that our Principal is expected to return to us after a period of two years, yet the "parting scene," is always a sad one. Especially when we think of Mr. Banker's generosity and goodwill, his ideal of fairplay, we wish that the battle may rage a little nearer home to cause an alteration in his decision. Yet we must not be too inconsiderate and forget the happy scenes of homely affection which will ensue on Mr. Bunkers' arrival in America. We can only wish him and his family (which is now double the one that landed in Ceylon six years back) a safe journey home, a happy time among his relatives and friends. We also extend to him a warm welcome back.

That the members of the School Council had admitted their inefficiency in handling their offices and had decided to disband themselves came as a bit of surprising news to us. In spite of the undesirable undercurrent that motivated this type of action, we believe that the Councillors have taken a wise step. For this decision of theirs should serve as an eye-opener to the "Electorate" to use their voting power in the best possible way. It is also hoped that the authorities will not seize

the opportunity to take a retrograde step.

We accept the great honour and responsibility bestowed on us in

the confidence that with the hearty co-operation of our readers "The Young Idea" will continue to do its useful purpose.

A Plea for Higher Education at Jaffna College

In Ceylon today higher education is very much restricted and is available only to a small minority of the student population. It is nauseating to see that public opinion is still dormant on this subject of higher education which is of permanent importance to the country at large. All of us were elated and rejoiced at the birth of the Ceylon University and hoped that its birth would be a land mark in the sphere of higher education and national progress of this country but the exclusive policy pursued by the authorities of the Ceylon University has deceived the hopes of many a patriot. Instead of encouraging higher education and allowing every capable student to enjoy the privilege of a university education it is restricting higher education to a few pampered students. Many constructive criticisms have been availed to the Ceylon University and we are all aware of its existing discrepancies. For a country which has a population of nearly six million people there is only one University catering to the needs of about 800 students and that too a residential University! This calculated policy of restricting higher education is undoubtedly imperialistic in motive. In this connection it is interesting and gladdening to note that Jaffna College has always en-

couraged higher education. Jaffna College has provided higher education for more than a century and has turned out great leaders in this country. It had degree classes not long years back. It has been always successful in producing good results in the London Intermediate Examination. It is not exaggerating to say that J. C. has a first class staff. Also by reason of its equipment and resources it is well fitted to provide higher education. At present a large number of students are shut off from the pursuit of higher education because of the purblind policy of the Ceylon University and therefore in the interests of the students we hope the authorities concerned would give serious consideration to this problem and provide higher education here. It has almost been a traditional policy of J. C. to extend the torch of learning as far as possible and the authorities have been the great protagonists of higher education. We the students sincerely hope that the authorities would consider this question with broad vision and provide higher education at J. C. and thereby maintain its great old tradition of doing service to Lanka and her children.

R. M.

Inter Arts,

The Four Freedoms

The four Freedoms, which are promulgated by President Roosevelt, are universally known and accepted as a Charter guaranteeing the progress, and the future well-being of

the people of the world. They are freedom of speech, freedom from want, freedom from fear, and freedom of religion. Like the Atlantic Charter and a Children's Charter for the

Post-War World, they form the basis of the new social fabric replacing the old. The nations of the world who are today engaged in a great war are looking forward to a time when the world will be free from evils of every kind. They have been assured by leading statesmen that a peace would be established which will afford to all nations the means of dwelling in safety within their own boundaries and which will afford assurance that all men in all lands may live out their lives in freedom from want and fear. The four Freedoms are the hope of the future. Now what exercises the minds of people is how far this assurance would be effected? The people have no trust on mere assurances because they have learnt the bitter lessons of promises made and broken.

The most indispensable of the four freedoms is the freedom of speech without which the others cannot be realized. The opinion of the people should be heard in all matters affecting the interests of their country for they are the persons who are competent to evolve reforms that would be of a general and lasting benefit to the country at large. So that, the people should be given the right to express their own opinions and to discuss current subjects of first rate importance. But to-day we see that this right is being curtailed by the powers, when it is most essentially needed to settle the most vital questions of the day that confront the people and to instruct them as to what correct policy should be pursued. The curtailment of civil liberties has dulled the conscience of the people and was a death-blow to the welfare of the nation. This principle is at work not only in political associations and public meetings, but also in some schools where literary associations have been discouraged. In the present situation in the country the liberty of speech translated into action would mean the education of public opinion on war and international problems through public meetings, carrying on patriotic and

anti-Jap propaganda, lifting of restrictions on meetings, demanding release of anti-fascists in jail, and teaching the people anti-profiteering work. In order to make this war a total people's war and to avoid the repetition of the debacles of Malaya and Burma in Ceylon and India, freedom of speech should be secured as one of the fundamental conditions for the total mobilization of the people against Fascism. This freedom is the life-breath of a nation.

The freedom from want which is one of the provisions of the Atlantic Charter and one of the most essential things for the pursuit of happiness should be brought about if a happy and a lasting peace is to result. We read a great deal about people deprived of their necessities dying out of famine and starvation. India and China are seething with millions of half-naked and undernourished people living in grinding poverty. In fact poverty like property is the heritage of people. The Utilitarian theory of the greatest happiness to the greatest number should be applied so that the majority might have the right to sufficient food, clothing and shelter. In 1311, in America, during the period of over-production and slumps the capitalists fearing that the prices of goods would go down emptied large quantities of oranges and milk into the rivers well knowing that millions were starving from the common necessities of life. Besides physical needs there is the important thing which makes a man, namely, mental growth. Mind is the man and hence each person should be ensured the right to education and to the pursuit of his own culture. It is impossible to ensure freedom from want unless the social order in which we are living, namely capitalism which has placed the means of production in the hands of the few at the expense of the majority, changed. The only remedy for the evils of capitalism is communism, which has as its basis the principle "from each man according to his ability to each man accord-

ing to his need." An international Welfare Organisation should be established to look after the welfare of all nations, great or small, victor or vanquished, and to ensure to all the right of access on equal terms to the trade and raw materials of the world which are needed for economic prosperity and to bring about collaboration between all nations in the economic field with the object of securing for all improved labour standards, economic advancement, and social security. After the last Great War, an International Labour Organisation was instituted to deal with Labour Problems of all kinds and to work for the improvement of labour conditions all over the world. Social work formed the basis of the League, and various expert Committees were set up to deal with problems of health, social evils of all kind—slavery, traffic in opium and other drugs—and the finance of impoverished countries. The same should be repeated after this war with a guarantee of freedom of trade, which is a panacea to all international ills and wars, to all nations irrespective of their status or geographical position.

The freedom from fear is a necessary outcome of the freedom from want. It is an incalculable gain to national growth for it ensures the maintenance of peace and harmony between all nations, the recognition of national independence and the freedom to carry on the internal affairs of a country without any encroachment from outside. It is indispensable for peace, freedom and progress. The most important thing that faced the leading statesmen after World War I was to ensure this freedom. With this view in mind, President Wilson of America, formulated his famous 'fourteen points' and insisted on the formation of a League of Nations to safeguard this right. The object of the League as stated in its Covenant was to promote international co-operation and to achieve international peace and security. All members of the League subscribed to this Covenant. The

Covenant provided machinery for the settlement of disputes between nations without recourse to war. It was laid down that if one member of the League resorted to hostile acts against another, it was the duty of other members to take action against the aggressor by financial measures, and by the use of armed forces to protect the covenant of the League. The League proved to be a failure and the causes are attributed to the selfishness, and apathetic attitude of the members represented in it and to the absence of armed force. Some members put the interests of their own countries above common interest and welfare. Nationalism loomed large before the League and finally sounded its death-knell. All the nations were not represented in it and America which mooted its formation refused to join the League as her interests were not bound up with the interests in Europe. The leading powers, Japan, Germany and Italy backed out of the League so that they might be free to carry on the gamble of bullying the smaller and weaker nations. One of the great lessons we have learnt from this war is that no small nation can long be independent by itself; so that the only alternative left for the smaller nations is to form themselves into a federation pledging to aid by force of arms and financial and economic measures any one of its members falling a victim to aggression. Everything has to be learnt by trial and error. The failure of the League of Nations must make us think that the formation of a second League would also meet with the same fate. This war has brought in its train a League of Nations called the United Nations which has been described by President Roosevelt as 'the greatest military coalition in all history'. It is the chief obligation of the leading statesmen of these countries to strengthen the front of the United Nations by drawing in more members into its fold and maintaining the unity in its ranks intact. A declaration of Interdependence should be drawn up binding all

nations of the world. Then and then only all the nations irrespective of status and geographical conditions can live in freedom from fear.

Freedom of religion, the last of the four freedoms, is by itself an important right that deserves recognition. History has illustrated to us that the absence of this right had been the cause of religious strifes and wars that dominated the political scene in the sixteenth century in Europe and formed the key-note to the struggle for independence which began with the rising of the Netherlands under William the Silent against the executive tyranny of Spain. When Queen Elizabeth ascended the throne, she was faced with a very important problem in religious affairs that needed a settlement to weld the crack, in the unity of the nation, which had been left by her predecessors. The consideration of her settlement was its greatest strength and became widely acceptable. She abstained from regulating men's beliefs and convictions and as she put it, she did not want "to open windows into men's souls." The leading statesmen of the world will be faced with the same problem in their respective countries, especially, in India, the cesspool of religious faiths, where religion is the greatest stumbling block that stands in the way of India's freedom. It is religion in Pakistan, that is keeping the clock of progress in India centuries behind. Religion is a subject which should never be legislated upon in general society of diverse faiths and tenets. It is the one subject on which persons are most likely to differ and least likely to preserve their temper. It is a theme that runs through the daily life of a person and should be by him exhaustively studied, scrutinised, and dissected from all points of view. In one of the famous edicts of Emperor A-soka are inscribed the following words: "A man must not do reverence to his own sect or disparage that of another man without reason. Depreciation should be for specific reasons only, because the sects of

other people all deserve reverence for one reason or another. By thus acting, a man exalts his own sect, and at the same time does service to the sects of other people. By acting contrary wise, a man hurts his own sect and does disservice to the sects of other people". The recognition of all religions and the toleration of all sects should form the basis on which the modern world should be built.

"The world is on the eve of its most radical changes" and as a necessary pre-requisite to the realization of the four freedoms — which embrace all the imaginable charters, proclamations, and declarations, like the declaration of American Independence having as its basis life, liberty, and the pursuit of happiness, the Declaration of Rights where Natural Right was set up as the standard of Government and the Atlantic Charter all "forms of political and economic imperialism should be rapidly liquidated." The grant of sovereign rights of self-government to all nations, especially Ceylon and India, who have been deprived of them, is the only convincing way of translating the four freedoms into action. The assurance by Roosevelt of the application of the four freedoms to all nations bears eloquent promise as to the future of the world. "We of the United Nations are agreed on certain broad principles on the kind of peace we seek. The Atlantic Charter applies not only to parts of the world that border on the Atlantic but the whole world; disarmament of aggressors, self-determination for nations, and the four freedoms, freedom of speech, freedom of religion, freedom from want and freedom from fear," said Roosevelt. If Ceylon is to make headway towards progress, a National Planning Committee should be established where all the representatives of the nations should be charged with the chief obligation of organising the various institutions and industries of the country. As a necessary step towards the achievement of freedom, the reforms of his Majesty's Gov-

ernment which do not indicate much of an advance upon the *status quo* of the country should be studied and a new charter including the four freedoms which form the framework of the future society should be drawn

up and its acceptance procured. Unless this is secured Ceylon does not take her place in the commonwealth of nations.

V. ATPUTHARATNAM.

"The Disaster of Burma and my Experiences thereof."

By B. T Singham.

(Continued from previous issue)

Early next morning, we started our journey to Tamu, a frontier town situated 98 miles away from Kallewa and covered the distance in 8 days. On the way, we saw many lorries and cars, some of which were driven into the rivers, some others set on fire, and still others driven up to mountain-tops and rolled down into deep valleys below, by the Demolition squads.

We reached Tamu after a long and dreary journey. Here, we saw a tribe of people known as Nagas who are a fierce race. Nevertheless, they treated us very kindly and gave us all sorts of help such as carrying the aged and the weak up the mountains. They are very skilful and were well paid for their labours. We had now to track a distance of 56 miles through thick jungle and dense forests, to Wang-ching Bazaar. We had often to go up and come down very high mountains. On our way from Tamu, we saw hundreds of dead human bodies, which being in a highly decomposed state presented a nasty odour. The aged and the infants not being able to walk would fall down tired. The parents not wanting to see the pathetic plights of their children would run about lamenting, till they too fell down tired. Through despair and disgust, many committed suicide—some climbed up tall mountains and fell down; others fell into rivers.

Passing all these, we reached Wang-ching Bazaar, a town situated in the Manipur State. Here we could get whatever we wanted, and we stayed there three days. The fertile

lands and the free-giving hands, reminded us of our native place, our dear mother, Lanka. The desire of seeing our motherland urging us, we started again on the abominable journey one fine morning, and arrived at Imphal late in the evening. We spent the night there and started again to Dainapur, where we hoped to take train to Calcutta. But chance would have its own way; we were delayed owing to rain. We had no umbrellas with us, nor any extra clothes. We waited till the rain would cease, but day and night, there was no change. We had no other alternative, but to walk in the rain.

After covering about 66 miles through the rain, we arrived at Mao, where we were surprised to see people wearing leaves. Here the worst happened to us. Five dear souls, out of the twelve of our family, passed away to enjoy that Heavenly Peace while we had to suffer this much here. They had got a high fever and as we could not give them enough medical aid, we had to lose them after a couple of days. The thought of these five dear ones, urged us to stay there for ever.

Unexpectedly one morning, an ambulance car stopped, through a slight trouble in the engine, in front of the door of our house. In the meantime, till the car was repaired, we had the opportunity to have an interview with the occupant of the car, an Indian Medical Officer. He heard our story as we related it to him and tears flowed from his eyes. He offered us a lift to Dainapur, which we gladly accepted. On our

arrival there, we bade farewell to that kind gentleman, and took train to Calcutta. We reached Calcutta safely and after staying there for a few days to regain our health,

started our journey to Jaffna, and without encountering any further difficulty on our way, reached safely Jaffna, our dear native Jaffna!

(This part concludes this article—Ed)

The Importance of National Culture

It was a State Councillor, a man chosen to represent a whole community who recently declared that Ceylon had no literature of her own, that mother Lanka could not speak of a culture that belonged exclusively to her. As to what provoked such words is certainly a wonder. Ceylon is principally made up of but two Communities, the Sinhalese and Tamils. Have not these two groups literatures of their own? Are they not a people with a culture and religion behind them? In spite of all this, we hear no less a man than a worthy member of the State Council saying (and he said it before an assembly of representatives) that Ceylon does not possess a national literature. This is undoubtedly a clear indication of the attention we pay to the literature of our mother country, the amount of reverence we extend to the ideals cherished by our forefathers.

"Real progress," it has been said, "as distinct from mere political controversy must be based on National ideals, on ideals clearly represented in art and religion." We were careless to the point of negligence, towards the literature of our land. We have been aping other nationalities to degrees that became harmful. No doubt there is much to be learnt by imitating others, but the copying of foreign ideals, alien principles and new mannerisms ought to have been done with much greater care. We tried to take over whatever habits, customs and modes we found in them. We deserted our own epics, the literature of our mother-tongue, in unbounded enthusiasm for theirs.

To-day we are left, a generation sapped of all strength, weak and hesitating, taking pride in ideals wholly detrimental to us. The

days are past when we were a force in world affairs; when, though independent of other nations, we were strong and assertive, united and free, when we had our own kings, administrators and generals. Now, and pre-eminently in this epoch of world-war, what is our position? We are gradually approaching the time when we may all have to struggle for the most primary needs of life, food and clothing. Our land produced many great men in the past. She was represented by scholars and artists. Will she be able to do that again? Certainly the chances are very few.

In all probability a sure though tedious way out of the state of affairs is to resort to the Literature of our land. We have in the past seen the ardour of Western countries to help Greece. This is an index of the gratitude and reverence they show to the land from which a major part of their literature emanated.

The first step, therefore, towards freedom and enlightenment is to learn, appreciate and love our own national literature and ideals. We should pay more importance to our ancient culture, because real progress can be attained only by coping with the ideals set down in the literature of our own land. It is literature that affords the impulse to real progress. We should discard the false pride of saying, "I don't know Tamil." This, in no way means that we should embrace conservatism and return to dwell with the Vedas, but that borrowing from others whatever may be useful to us, we should meanwhile learn to love our own literature, the thoughts and ideals of our forefathers presented to us in the language we speak every day.

P. THUBAISHATNAM.

Passing Thoughts on Social Progress

In these days of strain, when the world's attention is mobilised for war, and when men women and children begin to think in terms of bullets and bombs, thoughts of a social revolution are bitter and we necessarily undermine them. Yet the need of a revolution is so so urgent in this little peninsula of ours that we doubt and fear whether we are still groping in the middle ages despite our education and civilization.

The caste system which is time and again debated and criticised is the most inhuman of all human prejudices. It is just a division of society according to occupation, which at the start was far from rigid but has developed a fearful rigidity and is a basis for the exploitation of the masses. The caste fervour is felt with such intensity here that one finds around College and elsewhere a motley lot of the so-called orthodox caste Hindus or shall I say 'little caste gods' walking with lifted heads, with a fancied feeling of importance and trampling triumphantly that part of humanity classed the 'untouchables'. Most Hindu English Schools here in the North refuse admission to low-caste students and thus rid them of education without which they continue to be illiterates and struggle with superstition. Perhaps these school managers have taken a strong vow to train most of the rising generations in illiteracy as they train part of it in literacy so that the literate may continue to play the traditional game of exploitation. How can a society which tolerates the scourge of untouchability call itself civilized? There should be no barrier to the rise of any Capable persons to positions for which their intelligence and talents fit them. As Radakrishnan observed "Integrity in public life should not be tampered with by caste or communal feeling. The pernicious influence at home and school which inculcate wrong notions about caste superiority and communal contempt require to be removed with a drastic hand" In our homes and school we make the painful mistake

of innoculating the young and defenceless children with such poisons like caste prejudice and communal differences that when they grow up they become venomous impediments of the country's progress. It is high time we wipe out all thoughts of caste and look at humanity from a wider angle.

Then again the position of women in the peninsula has made little progress with the march of time. They continue to live and breed within the four walls of the house and know little of the world outside. When young she minds her domestic tasks and when of age she gets herself coupled to a stranger and her fate is sealed. In these parts where the 'pardah' still hides the women's face marriage becomes a gamble-like fishing a packet from a lucky dip in the village fair.

Are we only to look upon women in terms of marriage and in terms of children? Is woman a factory of human output? Why should not our girls take part in active life and lessen the strain on man? Here our girls have failed to ape the west although they know all about rouge and cream. Should women always look upon men and tempt him for her maintenance? She could as well be a free woman depending on her own skill and resources. The last war and the present war have shown out clearly that women have been a success in the various occupations of men. The fair sex of our land would do well to ape the West in these lines.

Aping of the West is an important factor that has influenced our social life. Under the present circumstances this is inevitable, yet most of us make the unfortunate mistake of aping them so thoroughly that we know all about neck-tie and dinner suit and know so little of all else which we have got to learn from the white man. In this mad rush for aping we neglect and even look with scorn at our own culture and customs which otherwise would

have been beneficial. Thus we are placed in this pathetic position which is neither East nor West.

How long can we survive thus?

"Renga"

Sports Section

Our sports activities have taken a fresh life with Mr. Thuraiatnam as the cricket-coach. With his great zeal for work and intense devotion to sports he has kept our sportsmen alive and kicking. Our cricketers were all along complaining that they had to go through a severe ordeal of hard play and strenuous exercise. Yes! we did splendidly well and came out with flying colours in our cricket matches when we triumphed our Hindu Central Union and drew with St. John's. Our gallant Captain, Mr. Pathmajeyan, has left us to join the varsity. He must be congratulated on his able leadership. Srirayan did his work behind the stumps remarkably well. Our stable Sathia and cool Kurien did well too while

Thurai completed the season with two fine sixes.

Our athletic season has begun well and practise has started in good earnest. All eyes are focussed on our Captain, Rajasenan, and he should make his mark with Atalanta's heels and sweet Lucretia's modesty. Rumours are trickling into the college premises that he went overseas to Karainagar by special steamer to borrow a pair of spikes and buy three measures of green grams to feed his sporting lads.

While wishing our athletic team success we are confident that they will turn up regularly for practice and hold up the torch of triumph to the glory of their Alma Mater.

The Sports Editor.

இளஞாயிறு

யாழ்ப்பாணக்கல்லூரி மாணவர் வெளியீடு

புத். 9

தாரண ஒரு ஆனி மீ ௧௪ உ புதன்கிழமை

இல. 2

பழைய பத்திராதிபர் குறிப்புகள் எனது கல்லூரி அநுவவங்களும் அப்பிராயமும்.

இந்தத் தவணையுடன் எனது யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி வாழ்க்கை முடிவடைவதாலும், இதவே எனது இறுதிக் குறிப்புரையானதாலும், இக்கல்லூரியில் நான் படித்துவந்த சென்ற ஒரு வருடத்தின் மேற்புடல் காலத்தில் எனது அநுவவங்களையும், நினைவுகளையும் கூற விரும்புகிறேன்.

கடந்த ஒரு வருடத்தில் இக்கல்லூரியில் பெரிய பெரிய மாறுதல்களெல்லாம் நடந்துகிட்டன. அந்நாட்களில் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி குடியரசாட்சியின் (Democracy) இருப்பிடமென்று யுகழ்பெற்றிருந்தது. மாணவருக்கு ஏராளமான சந்தர்ப்பங்கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இன்னொரு நிலைமை தனிக்மேலாக மாறி எல்லாக் காரியங்களுக்கும் கட்டாயப் "பல்லி" பாடும் தன்மை ஏற்பட்டுகிட்டது. எனது அநுவவத்திலிருந்து நான் அறிந்தது யாதெனில் கல்லூரிக் கருமங்களில், மாணவருக்கு விசேஷமாகக் கீழ்வகுப்பு மாணவருக்குக் குடியரசாட்சிக் கொள்கை ஒருநிதமான கண்ணமையும் கிளக்காது. கட்டுக் கல்வியினால் எவ்வித கண்ணமும் இதுவரை ஏற்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அடிக்கடி மாணவர் மாணவிகளுக்கிடையே ஏற்படும் அபிப்பிராய வேதங்களும், ஒத்தமைபாடையும் இக்கூற்றுக்குத் தக்க சான்றாகும். ஆண்பெண் ஆகிய இருதரப்பினருக்கிடையே நல்லெண்ணத்தை உண்பெண்ணி ஒருவரை ஒருவர் நன்கு அறிபுச் சந்தர்ப்ப மளிப்பது கட்டுக் கல்வியின் பிரதான அம்சம். ஆனால் நமது கல்லூரியில் இதுவரை இந்த நிலைமை ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

இங்கேயுள்ள சங்கக்களைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை சொல்லவேண்டியது அவசியமாகிறது. இவை யாவும் ஒழுங்கான முறையில் கடைபிற்றவேண்டுமென்ற மாணவர் கூடிய சிரத்தை காட்டவேண்டும். இக்கல்லூரியிலுள்ள சங்கர்ப்பத்தை இழத்தால் மாணவர் தன்பமனடைய நேரிடும். ஒரு காலத்தில் கௌரவமிருந்த கிளக்கிய ஆங்கிலச் சங்கம் (Academy) இன்ற அடைந்திருக்கும் நிலை மிகப்பரிதாபகராயிருக்கிறது. பொறுப்பற்ற ஒரு சிலருடைய ஊயில் இச்சங்கம் சிக்கி அடையும் அவன்சையை நீக்குவதற்கு நல் மாணவர் சங்கத்தை கட்டிக்கொண்டு முன்வரவேண்டும். இச்சங்கம் இந்நிலையிலிருந்தால் ஏனைய சங்கக்களைப்பற்றிக் கூறாமலே விளங்கும்.

இக்கல்லூரியை கிட்டிப் பிரிந்த செல்வது தக்கத்தைக் கருவதொன்றுகும், ஏனைய கல்லூரிகளில் கிடைக்கற்கு அரிதான பல கண்ணகளுள் வசதிகளும் நிறைந்தள்ள இக்கல்லூரியை கிட்டிச் செல்வது எவருக்கும் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்காது. ஆனால் தத்தம் காலம் முடிந்ததும் பிரிந்த செல்லவேண்டியது இயற்கையில் கட்டின. இளஞாயிறுறைக்கிரமமாக கடத்தவதற்கு இதுவரை எனக்கு உதவிபுரிந்துவந்த எழுத்தாளர்களுக்கும், விசேஷமாகத் தவறாமற் கட்டுரை எழுதிவந்த "ஆனா"வுக்கும் என் கன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். கட்டுரை எழுதுவதில் பல பெண்மணிகள் கிரமமெடுத்துவந்திருக்கின்றனர், இன்னும் திரைமாதேஜர் இதில் ஊக்கம் காட்டுவார்கள் என்பது எனது நம்பிக்கை. இன்னும் எனது வேலையில் அதகம் உதவிபுரிந்த

வந்த உதயி ஆசிரியர் அவர்களுக்கும், கிருவாளர் P. நவரத்தினம் அவர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் 'ஆல' என்ற புனைப் பெயருடன் திறமை யாகக் கட்டுரை வரைத்துவந்தவர் எமது தனை ஆசிரியரெனும் இரட்சியத்தை வெளிவிட விரும்புகின்றேன்.

“இன்டர் யூனியன்” விருந்து.

மேல்வகுப்பு மாணவர் நடத்தம் இந்த விருந்த இந்த முறை அல்லலால் கல்லைப்படுத்திவிட்டது. மாணவரிடையே பிளவுகளும், அபிப்பிராய பேதங்களும் பெருந்த இராஜிநாமங்களும் ஒத்துழை

பாமைபும் மலிந்துவிட்டன. இறுதியில் பெரிபவர்கள் சிலர் தலைபிட்டு நிலைமைபைச் சீர்திருத்தினர். ஆனால் கிருந்துக்குப் பெண்கள் வர மறுத்துவிட்டார்கள். ஏன், ராஜினாமாச் செய்துவிட்டார்களென்றே சொல்லவேண்டும். அப்படியும் இப்படியுமாக கிருந்து நடைபெற்றது. அத்தடன் “இன்டர்” சங்கமும் செய்துவிட்டாற்போ விருக்கிறது. கிருந்துகளுக்கு மட்டும்தான் இச்சங்கம் கூட்டப்படுமென்று சில அங்கத்தினர் கூறுகின்றனர். இவ்விதமான சங்கங்களினால் மாணவர் மாணவிகளிடையே பிளவுகள் தான் பெருந்துவ நுகின்றன. ஆகவே அங்கத்தினர் இவியாகிலும் அபிப்பிராய பேதங்களை ஒழித்துச் சமாதானத்தை நிலைநாட்டுவார்களென்று நம்புகிறோம்.

இலவசக் கல்வி

“ஆல”

நம் பாரத நாட்டில் பண்டைக் காலத்தில் மாணவர் தங்கள் குருமாருக்குத் தொண்டிபுரிந்தே, தாய்மையுடன் மேன்மைபான கல்வியைப் பெற்று வந்தனர். அதன்பின் நாகரீகம் மாற, கல்வி பணம் கொடுத்துப் பெறவேண்டியதாய் வந்து விட்டது. இதனால் பணக்காரரே கல்வியைப் பெற ஏதுவாயிருக்கின்றது. ஏழை எளியவர்களில் எவ்விதமான புத்திசாலி இருந்தபொழுதும், அவன் வழிபவனாகிய படியால் தகுந்த கல்வியைப் பெற முடியாதவனுள் இருக்கிறான். இவையெல்லாவற்றையும் நன்றாய் யோசித்த நம் அறிவுள்ள இலங்கை அரசாட்சியினரால் சிய மிக்கப்பட்ட ஓர் கூட்டத்தினர், தற்பொழுது யாவரும் அறிந்த புதுமுறைபான கல்வி முறையை வெளியிட்டனர். அதில் முக்கியமான அம்சம் யாதெனில் எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் சர்வகலாசாரலைப் படிப்புவரை இலவசமாய்க் கல்வி பரிந்து விக்கப்படுவேண்டுமென்பதே. இதை யறிந்தவுடன் ராமெல்லாரும் மகிழ்வடைகின்றோம். ஆனால் இவாச் சில அறிஞர் எதிராகின்றனர். ஏனெனில், தற்பொழுது

இலங்கையின் பொருளாதார நிலை எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் இலவசக் கல்வியூட்டத் தக்கதாயில்லைமென்றும், இலவசப் பாடசாலைகள் கீழ்தரமானதாயிருக்குமென்றும் பலவிதமான காரணம் கூறுகின்றனர். முதலாவது, கல்வியை நம்முன்னோர் பாடுபட்டே பெற்றனர். அவ்விதமே நாமும் பெற்றுவிடுவோம்! இலவசக் கல்வித் திட்டம் வந்தால் நாம் அனைக பலன்களடையலாம். முக்கியமாகத் “திண்டாமை” என்பதற்குச் சாவுமணி அடிபடுமாம். சீக்கிரத்தவம் பாவும், ராஜியார்ந்த பதவியையடைபும். ஆனால் தற்பொழுது அன்றாடி உண்ணுவதற்குத்தானும் உணவு கிடையாமல் தவிக்கும் அனைவர் இலவசக் கல்வி வந்தால் எவ்விதம் தம்மக்களைப் பரிபூரிக்கமுடியும். அவர்களின் பள்ளிக்கூடச் சம்பளம் தான் இலவசமென்றால் அவர்களின் உடுப்பிற்கும் உணவிற்கும் புத்தகங்களுக்கும் எங்கிருந்து பணம் எடுப்பது? இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு இவ் இலவசக் கல்வி எவ்விதம் உதவிபளிக்கும்? ஆகவே அரசாட்சியினர் இலவசக் கல்வியுடன் ஒவ்வொரு வழிய பிள்ளைக்கும் உடுப்பிற்கும்

புத்தகங்களுக்கு உதவிசெய்யவேண்டும். நம் அரசாங்கம் நினைத்தால் இது அரசாங்கத்தின் காரியமல்ல. நாட்டிலுள்ளோர் கள்ளிமாண்களாக இருந்தால் அங்காடு முன்னேற்றமடையுமென்பது ஐயமில்லை. இவ்வகை முன்னேற்றமடையவேண்டில் இலவசக் கள்ளி வேண்டும். வறிய பிள்ளைகள் இலவசக் கள்ளியுடன் மற்றும் ஏனைய செலவுகளுக்கும் உதவிபெற வேண்டும். இது அரசாங்கத்தின் கடமைமாகும்.

இன்னும் இப்புகைத் திட்டத்தில் நம் தாய்மொழிக்கும் ஓர் உன்னத பக்கி கொடுக்கப்பட்டிருப்பது மிகவும் மெச்சத்தக்கதே. ஒருவன் எவ்வளவு பெரிய கல்விமானாக இருந்தாலும் தன் தாய்மொழியை அறிவாதாரணமேயானால் தன் நாட்டிற்குத் துரோகம் செய்யும் பாயத்திற்குள் ளாவான் என்பது நிண்ணர். நாம் அந்நிய அரசாட்சியினரின் அடிமைப்பட்டிருப்பதினால் நம் தாய்மொழி முன்னிலையை உயர்த்த முடியாமலிருக்கிறது. ஏனெனில், நம் நாட்டில் ஆங்கிலம் கற்றவனுக்கே வேலை கிடைக்கின்றது. அவ்வீன அதிக சம்பளத்தடன் உத்தியோகம் பார்க்கிறான்.

ஆங்கிலம் கற்றவனுக்கே அச்சுட்டிபும் பெரிய உத்தியோகங்களைக் கொடுக்கின்றது. ஆகவே எல்லோரும் விரிந்துப் பிழைப்பிற்காக ஆங்கிலத்தைக் கற்கவேண்டியதாயிருக்கின்றது தாய்மொழி கைவிடப்படுகின்றது. ஆகவே இப்புகை முறைபாண கல்வித் திட்டத்தில் ஆங்கிலத்தைப் போன்ற உன்னத நிலைமைக்குத் தரிழையும் கொண்டுவரவேண்டும். சர்வகலாசாலைப் படிப்புலாயாவது எல்லாப் பாடங்களும் தமிழில் படிப்பிக்கப்பட வேண்டும். மேலும் சில அரசாங்க உத்தியோகத்தையும் தமிழில் பார்க்ககூடவேண்டும். ஆங்கிலத்திற்கும் எங்கள் தாய்மொழிக்கும் ஒருவிதமான வித்தியாசத்தையும் காட்டப்படாது. ஒரு நாட்டின் தாய் மொழி எவ்வளவு முன்னேற்றமடைந்திருக்கிறதோ, அவ்வளவிற்கு அங்காடு முன்னேற்றமடையுமென்பதல் ஐயமில்லை.

[இப்புகைத் திட்டத்தின்படி எழைக்குழைகளை ஒரு அரசாங்கம் இலவச உணவு முதலியவைகளைத் தரும் ஏற்பாடு செய்யும். ப-ர்.]

நாம் தமிழர்

“கமலம்”

“நம் தந்தையர் நாடென்ற போதிலே ஒரு சக்தி பிறக்குது காதினிலே”
என்றார் நம் புத்தகத்தைக் கவி பாதி:-

இதென்பதே வரிசைநிறுன் எவ்வளவு உண்மை அடங்கியுள்ளது! கவி பாதிசியின் ஒவ்வொரு சொல்லிலும் அவருடைய ‘அற்புத’ தேசபக்தியின் உணர்ச்சி ததும்புகிறது. அவைகள் மனக்கு அளிக்கும் உற்சாகம் தான் என்னே!

நாம் தமிழர் என்ற மட்டும் சங்கதேகமில்லை. அதிலிருந்து நம் பாஷை ‘தமிழ்’ தான் என்று கூறவும் தயங்க வேண்டாம். தமிழ் நாடு தாய்நாடு கமக்கு உற்ற சொந்தம் என்று நாம் கூறாமலே தமிழ் மக்கட்கு சிவையவேண்டியது. இவ்வித உரிமைகொல்லாம கமக்கு திருந்தும் அமமிற சிலருக்கு,

“நம் தந்தையர் நாடென்ற போதிலே ஒரு சக்தி பிறக்குது காதினிலே”
நிலைமை யிவ்வாறிருக்க, நம் தமிழ் மக்கள் தமிழ்மொழியை இனிமையை அதன் சாதிசய உணராதிருத்தால் ஆச்சரியம் ஒன்றமில்லை. அதிலும் சிலர் தமிழ்ப் பாஷையிலேயே போசத் தெரிபு தென்றால் அதிலும் தான் ஏதேனும் புதியையுண்டோ, நம் தாய்மார்னை தாலாட்டுப் பாக்களையும் ஆங்கிலத்தின் பாடுவதில் ஏதோ இன்பத்தைக் கண்டு கொண்டார்கள். இதுவும் சிவப்புறத் தக்கதோ?

ஆர்னும் நாம் தமிழன்னியின் பர் களாகி கிட்டேமெப்பென்று, நமக்கு அவாமித இடப்பாசாவ ஒரு பிரேமையுண்டாக வேண்டும் மல்லவா? அய்தி

உணர்ச்சி என்ன என்பனவும் இல்லாத
'மானிடர்' காத்தமிழ் மண்ணின் மக்களாக இருக்கிறார்கள் என்றால் உமக்கு
நீ சார் உண்டாகாதா என்று? அண்ண
தம்புடையவர் காரியவருடையவர்கள்
அவர் மொழி தமிழ் காழ்ப்புடையது?—
ஆகையாம்? அண்ண மொழியை தள்ளி
கூடப் பற்றில்லாத போய்விட்ட எமக்கு
ஆங்கில பாவை மீது அபாரமான
மேகம் உண்டாகிவிட்டதென்றால், இதை
விட விசேடமான புயமம் காம் ஒரு
பொழுதும் அறிமுகமுடையது. காம் கண்
டதமிழ்க்கைக் கேட்ட தமிழ்க்கை. ஆகையால்
மொழி மீதே, லீதின் பாவையிலே,
"பெரெஞ்" சிலை: (French) காம் ஒரு
சித இப்பகதைக் கண்ணம்; ஆனால்
கம் மொழியாகிய தமிழில் உள்ள அளவு
கடந்த சுவையில் கொஞ்சமேனும் சுவை
க்க முடியாத காம், கேள்விக்கு மொழி
களை ஆகரித்து, அவைகளிலேயே சம்
பாஷனை உட்த்துவது புயமையன்றி
யேறென்றபலலை. ஆம். இவ்விடத்தில்
சுந்தாமலினையின் குறிப்புகள் தாம்
கிணைமறகு வருகின்றன.

"யார் அறிந்த மொழிகளிலே
தமிழ் மொழிப்பால் இனிதாவ தெக்கும்
காரணம்"
எத்தனையோ மொழிகளை பாராய்

தறிந்த அக்காது, தமிழ் மொழியின்
ஆணிமையக்கு நிகர் வேறு ஒன்றேனும்,
இப்பகாது தெரியவில்லை. ஆனால்
தமிழ் மொழி இப்பொழுது சற்றே மேல்
நிலைபட வட்டிப் பற்றி வகன்றால்,
அம் தமிழ் மக்கள் செய்த புண்ணியம்
எவ்வேறே சொல்லவேண்டும். குன்றியிருந்த
தமிழ்க்குக் குறையிர் கொடுத்தவரும்
தமிழ் மக்களுக்கு வகைகத்தை அளித்த
வரும் கம் கவி பாரதியே. ஏதோ கம் வரும்
கால சந்தகியவின்மும் தமிழ்த் தொன்
டரைக் கொண்டுள்ளதனால், தமிழ்க்
தாயின் மகிழ்நம் தமிழ் மக்கள் கண்
களுக்கு வெளிப்படையாகத் தெரியும்
கவமுடி வாலாம்.

[பெண்மணிகளில் வழக்கமாக கம்
பத்திரிகைக்குக் கட்டுரைகள் எழுது
வோர் நிகர் சிலர். ஆனால் "தமலம்"
என்பவர் கலாசாலையில் வந்து சேர்ந்த
வுன் இவ்ருசிகரமான கட்டுரையை
எழுதியபகையிடு காம் மகிழ்ந்தோரும்.
கடந்தகாரினால் இவர் தமிழ்த்தாய்க்குத்
தொண்டு புரிவதில் ஆர்வமுடையவர்
என்பதை அறிபக்கிடக்கின்றது. இவ
ரைப்பேரல் அநேக பெண்மணிகளும்
கட்டுரைகள் எழுத முன் வருவாரென
கம்புகிறோம். ப—]

சிதைந்த சிலை

"நா குகாசா"

அவ்வூரிலேயே சிவன் கோயிலுண்டு
அவ்வூருடையமேயினார் சென்றிந்தேன்
ஆலயத்தனதுசிறை என்ன சொல்வேன்
ஆண்டவனின் திருவருளைக் கண்டு மகிழ்ந்
தேன்
கோபுரத்தில் சிலைகள் பல தெதுக்கி விட்டார்
கோலையென்றவை கடுவில் சிறுத்த சின்றுள்
அவள் முகத்தில் உடமாமும் சொல்வதே
அவளையுண்டுகோ எடுத்தகரைக் அஞ்சுவார்கள்
உதவனின் பிரிவுண்டு காம் காரணம்
காசலியி உருவெனக்கலைஞானகைந்தாள்
கலைஞானவை சோசவ முலைத் தைந்தவிட்

கண்டவர் தம்மனமதனைப் புன்படுத்த
புன்படுத்தும் சிலையதனி மெழிலைக் கண்டு
பலவற் பல துன்பாதன் னின்பமென்பார்
அங்மழையெய்த்த போனேன் சற்றேசீரம்
அடியாதினைசரம் சினை கர்ந்த பாத்தேன்
அதரத்தி னமழைமீலோர் குற்றம் கண்டேன்
அதன் குற்றம் கவியத்தி செய்ய எண்ணலா
னேன்
உளியொன்றை பென் விட்டில் முன்புகண்
டேன்
உடனே மறைமொத்த விடு சென்றேன்
நிருபிவாத தருந்த அதைத் தவறவி விட்
டேன்

தீயமன அஃலைபுரணை தவிரட்டின்
சீரமசான்று முண்டமொன்று ஓரண்டா
சிதறுண்டு போகிறது. நெண்பூண்டு
என்சொலை பெண்ணுள் காலென் செஞ்சா
எல்லையிலலாத துபரண்டிது சோருகுத
ஆகையினு லென்றுயரை யாற்றுவாற்கு
ஆர்வமுடன் ஆக்கியதை பாடுகிறேன்

[சா. குராசா என்பார் கவிதை எழுத
முன் வந்தது மிகவு மெச்சாததக்கதே.
இதைப்போல் அணசர் கவிதைகள்
எழுத முன் வருவாரென எண்ணுகிறோம்.
ப-ர்]

ஆதவன் அவ்தமிழ்ப்பு

By
S. JOHN Sr. C.

காலையிற் பனிபோல் மாயமயம் மறை
கிற உலகத்தல் செனிததயர் எவர்க்கும்
ஓர் கடமை இருக்கின்றது. அதுபோல்
ஆதவனுக்கும் ஓர் கடமை இருக்கின்றது.
அவன் தனக்குகத்த கடமையைக் குறை
வின்றிச் செய்துகிட்டுத் தன் இருப்பிடம்
கோக்கி வேகமாய்ச் செல்லும் குகரை
கள் சூட்டப்பட்ட தேரின்மீது பவனி
செல்லத் தொடங்கினான்.

இருள் சம்பிக்கப் போகிறதே என்று
மாந்தர்கள் தங்கள் வேலைகளைவிட்டு
விடு சென்றார்கள். மாணவர்களும் பள்
ளிக்கடம் விட்டு மிகச் சந்தோஷத்தடன்
துள்ளிக்கொண்டு விடு சென்றனர். இரை
தேடச் சென்ற பறவைகளும் தங்கள்
கூடு கோக்கிக் கூச்சலுடன் பறந்தன.
வாலிகள் தோறும் இருந்த மலர்கள் சூரிய
உஷ்டணம் இல்லாமல் மலரத் தொடங்
கின. ஆய்கள, தங்கள் மந்தைகளை கவன
மாகக் கொண்டுபோனார்கள். ஆகியன்க
ளும் 'ஆப்பா' என்று கண்டுக் குட்டிகளை
அழைக்க அவைகளும் துள்ளிக்கொண்
டோடின.

ஆதவனும மெல்ல மெல்லத் தன்
தேரை ஓட்டிக்கொண்டு மேல் திசையை
அடைந்தான். அப்பொழுது மேற்குத்
திசை ஓர் பொன்மமாய்த் தோன்றினது.
சற்றுமேல்துக்கெல்லாம் ஆதவன் மேற்
குத் திசைக்குள் மூழ்கினான். இருள் சம்ப
மாயிற்று. மாந்தர்களும் விசைக்குகளை ஏற்
றினர். கோவில்கள் தோறும் பூசைமணி
ஓலித்தன. ஆடவர்களும் பெண்மணிகளும்
வேளாளடை தரித்து கோவில்களுக்குப்
புறப்பட்டனர்.

ஆதவன் மறைவை எதிர்பார்த்திரு
ந்த சாதிரன் தன் கோழிமார்களைக் கய
டச் சத்திரங்களுடன் லீல வானம் எனலும்
சோலையினில் கடனமாடத் தொடங்கினான்.
இளந் தென்றலும் 'சுமீ' என்று விசத்
தொடங்கிற்று. மாங்கனும் அசையத்
தொடங்கின. இலைகளும் ஒன்றோ
டொன்று கலகலத்தன. மலர்தை மலர்
களும் உலரத் தொடங்கின. பூசலமும்
சோதிப்பால் இருந்தது. ஆதவனும்
இளைப்பாவதற்காகக் குடபால் திசையில்
அமிழ்ந்தான்.

தலைவரைத் தெரிதல்

By
D. S. அப்பலவாரண 1st F. A.

முன்னொரு காலத்திலே கந்தையர்
என்பவர் ஒரு காட்டிற்குத் தலைவராயிருந்
தார். அவர் அதிக காளம் வேலைசெய்த
வயதுசெறையையால் அங்கே இன்னொரு
வ்வாத தெரிபிவண்டிபதாயிற்று. அவ

ஆர்ச் சனங்களுக்கு அவர் பிரிவது மிகவும்
துக்கமாகிருந்தது. அதனால் அவர்கள்
அவரைபே ஒரு தலைவரைத் தெரிபும்படி
வேண்டிக்கொண்டார்கள். அப்பொழுது
அவர் பல படிப்பாளிகளைத் தன்னிடம்

வரும்படி. அதைத்தவிர எல்லோரும் வந்து கூடினபொழுது அவர், அவர்களுக்குப் பல புத்திமதிக்களைச் சொல்லிவிட்டனுப்பினார். அடுத்தநாள் அவர்கள் எல்லோரும் பள்ளிக்கூட வயலில் விளையாடப் போனார்கள். விளையாடிமுடிந்து வரும்பொழுது வழியில் ஒரு வண்டியில் வேலியில் கொளுத்திப் பெரும் அவஸ்தைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. வண்டியிலிருந்த சாமான்கள் எழுந்தவிட்டன. அந்த வண்டிக்காரன் இறக்கி வண்டியைச் சரியாகக் கொண்டுவர முயன்றுகொண்டிருந்தான். இங்கப் படிப்பாவர்கள் அதைப்பார்த்துச் சிரித்தார்களென்றே நினைந்தார்கள். அந்த வழியினால் மக்கள் என்னும் வாலிபன் வந்தான். அவன் வண்டிக்காரனைப் பார்த்து ஐயா, நான் உங்களுக்கு உதவி செய்யட்டுமா? என்று கேட்டான். அதற்கு அவர், அப்படியானால் கல்லது என்று சொன்னார்.

மக்கள் உடனே மாட்டைப் பிடித்துத் திருப்பி வண்டியை இழுத்து வெளியே விட்டுக் கொடுத்த சாமான்களைத் தூக்கி வண்டியில் வைத்தான். வண்டியும் போய் விட்டது.

அடுத்த நாள் தலைவரைத் தெரியும் கூட்டம் கூடினது. கந்தையா, மக்கள் என்னும் வழிப வாலிபனைத் தலைவராக் கினார். ஏனென்றால், படிப்பாவர்களிலும் பார்க்க இவனே அவசரத்திற்கு உதவி செய்தான் என்றும் நான்காள் அந்த வண்டிக்காரன் என்றும், கீதம் டீக்க செய்துகொண்ட வரையறும் அவ்வூர்ச் சனங்களுக்காகச் சொன்னார். எல்லோரும் இதைக் கேட்டு மகிழ்ந்து, தங்கள் புகழ் கலைவரை வாழ்த்திக்கொண்டு போனார்கள் மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்ததால் மக்கள் அடைந்த பெரும் பயனைப் பார்த்தீர்களா!

பத்திராதிபர் குறிப்புகள்

பத்திராதிபரின் பிரிவு.

பழைய கவிதைப் புதிய புதுவதம் இயற்கையே. இதனாலும் இளஞ்சூரியரின் உன்னத நிலைமைக்குப் பத்திராதிபரின் பத்திராதிபராகிய திருவாளர் S. M. கமால் இவ் அவர்கள் எம்மைவிட்டுப் பிரிவடைந்து நாம் கவலிக்கிறோம். இவர் பத்திராதிபரின் பதவிபைத் திரும்ப நடக்க, இளஞ்சூரியரின் வாலிபர்களும் தமிழ்நாட்டுக்கு அரியதாக உட்பிரிக்கிறார்கள். இவர் வகை 'கனி' 'வழிப்போக்கன்' Kamal என்ற புனைப் பெயர்களுடன் எழுதிய இனிமையான கதைகளை வயது சொற்களையும் ஒருங்கமைந்த உட்காரகளை நீங்கள் எல்லோரும் வாசித்து நகலிழந்திருப்பீர்களென நம்புகிறோம். திறமான சிறுக்கை எழுதியவரில் பேர்பேணவர் இவர் என்பதில் ஐயமில்லை. இவரின் கற்பனாசக்தியையும் எழுத்தின் வன்மைபையும் யான் எவ்வளவு எடுத்துரைப்பேனோ அறிவேன். இவரின் அரிய கட்டுரைகளினின்று இவரின் கற்குணங்கள் புலப்படுவதை வாச

கர்களே கண்டறிந்திருப்பீர்கள். இவர் என்மைவிட்டுப் பிரிவது கவலிக்கொண்டிருந்த பொழுதிலும் ஒருவகையில் இவர் பள்ளிக்கூட வாழ்க்கையிட்டு உலக வாழ்க்கையின் ஏரி தொடங்கப் போகிறார் எனபதை அறிவதில் நாம் உவகையடைய வேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். பதவியிலிருந்து திரும்ப பத்திராதிபர் அவர்களே!

எங்கள் எல்லோரின் மனமார்த்த வந்தனம் உரித்தாகுக, தங்கள் என்றும் எங்கள் செல்வி இளஞ்சூரியர் மறையிடுகென நம்புகிறோம்.

ஆகவே கடைசியாக, வேர்களே! எம் பழைய பத்திராதிபர் தம் வாழ்க்கைகளில் தன்பம் தக்கமின்றி என்றும் மலர்ந்த முடிந்தான் விளங்க, எம்பெருமானை வேண்டுகொண்டோம்.

இவர்களும் பிரிக்கிறார்கள். உட்காரக உலகம் என்கிறார் ஓர் கவிஞர். இவ்வுலகத்தில் நாம் ஓடிக்கும் காலகதையில் சிறந்தது பள்ளிக்கூடத்தில் நடக்கிறது. ஆ! எத்தனை நாள் நம்

களை உத்தரவிடும்படியும் விட்டவிடும் இப்பள்ளிக்கூட சீரிய நடவடிக்கைத் திருப்பவும் கடிக்க வாய்ப்புள்ளது. ஆகையால் இக்கூடத்தில் திறமையை நீக்கவேண்டியிருக்கிறது. பள்ளிக்கூட லீட்சியமென்றால் எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் ஒரேமாதிரியான சீரியமல்ல. நான் அறிந்த மட்டில் நம் கல்லூரியாகிய யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் படிக்கும் லீட்சியமே மிகச் சிறந்ததென எனக்குத் தோன்றுகிறது. இக்கல்லூரியிலேயே மாணவர்களுக்குச் செய்யக்கூடிய சபாட்சியும் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது. மாணவர்களும், மாணவிகளும் சுகி மகப்பேற்றி அறிவு வளம் பெற்றவர்களாக வளர்ந்து வரவேண்டும். இப்படிப்பட்ட அரிய கல்லூரியை விட்டால் மாணவர்க்கும் மனம் தங்காது. இருக்கும் இடங்கள் விட்டே திரியவேண்டும். இவர்களின் தான் இன்றியவையாகிய படிப்போடும், போனவருடும் P. S. C வகுப்பில் படித்த அநேகரும், இவர்கள் இக்கல்லூரியில் சீக்கர்கள் படிப்பைப் படித்தார்கள் என்று இப்பொழுது உயர்த்தப் படிப்புகளாக எங்களைவிட்டுப் போகவேண்டியிருக்கிறது. இவர்கள் சீக்கர்களில் எடுக்கப்போகும் சோதனையையும் இன்னும் பற்பல சோதனைகளிலும் கெட்பிரதமன் வெற்றிக்கொடி காட்ட எம்பிரான் தான் வேண்டுகிறோம். விசேஷமாக மாணவிகளில் நல்லமாதிரி இல்லாததில் கெடையில் புக எண்ணியிருப்போர்க்கும் நம் மனமார்த்த வாழ்த்துதல்கள் உரித்தாகுக. இவர்கள் நம் கல்லூரியை விட்டவனற பொழுதிலும், எங்கெங்குபோக வேண்டுமென்றதா, அங்கங்குகல்லாம் நம் கல்லூரித் தாயின் காமம் மங்களம், கல்லூரியில் கற்றுக்கொண்ட கண்டததைகளையும் கற்றுணங்கையும் உபயோகித்த தங்களுக்கு நம் கல்லூரிக்கும் அழியாப் புகழைக் கொடுப்பார்களென நம்புகிறோம்.

எனக்கு வேட்போடு.

நம் கல்லூரியில் ஓர் கலாசாலைக் கழகம் (School Council) ஒன்றுண்டென்பதே நீங்கள் எல்லோரும் அறிந்த விஷயமே. இக்கழகத்திற்கு மாணவர்களானது பிரிவினராய் பிரித்த இவ்வொரு பிரிவினரும் தங்கள் தங்கள் பிரிவினரின்

களை அனுப்பி வருகிறார்கள். முன்பு ஒரு கால் வீர சிங்கங்கள் இருந்த காலத்தில் இடத்தில் இப்பொழுது பூனைகள் தானும் இருக்கின்றனோ அறிவிக்கின்றேன். இப்பொழுது இக்கழகம், (இரண்டொரு தருத்தவர்களைத் தவிர), பொண்டுகு, வின்பெருமை கொண்ட பித்தாசனம், தேர்வன்மை நம்பி வைப்பெருமை கலம் பிரதிநிதிகளைத் தெரியும் கலம் வர முண்டிம, எனக்கு 'வேட்டிப்படு', எனக்கு 'வேட்டிப்படு' என்ற அநேககாலத்தங்கள் தார்பில் வைத்தல் கொள்கிறார்கள். தெரியவர வந்தது புத்தி, நவீகம், பேச்சு வன்மை முதலிய கருணங்கள் பொருத்திய பேசுகள் தெரியப்படாமல் இருக்க ஒன்றமரியாக மூட்டி தெரிவிக்கக்க படுகிறார்கள். எங்கள் அரசாங்கத் தேர்தலிலுள்ள க்க மோசம் போற்றி காணுதல் து பிரதிநிதிகளைத் தெரிவிக்கிறோம், க்குக்கு, தங்கள் பிரதிநிதி ஏகாதி உத்தரவையக் கூடியவன, க்குக்கு கிராதமன வாடாடிகூடியவன என்பவர்களை போலியாக, பாராதினா எனக்கு வேட்டிப்போடு என்று சொல்லி இரண்டு சத்தக்குக் கடலை வாங்கிக் கொடுத்தால் அவ்வளவே காணும், கடலை கொடுத்த வருக்கே வேட்டிப்போடப்படும். கேவலம் பேசுகளே இந்த முறையைப் பற்றி நீக்கவேண்டியோசித்தல் பாராக்கள், இப்பொழுது இக்கழகம் என்ன வேலை செய்கின்றது. ஏதாவதும் சண்டை சச்சரவு வந்தால் கிராமக்கோடு கூடுவதுபோல் கூடி, அதற்கப்பால் பேசாதிருக்கின்றனர், நல்ல வேலை செய்வதற்கு நல்ல ஆட்களிருந்தாற்றானே சரி; இந்தத் தேர்தலைப்பற்றி நம் பள்ளிக்கூட அதிகாரிகள் செய்ய வேண்டியது யாதெனில், மாணவர்களின் நடவடிக்கைகளைக் கவனித்து, பள்ளிக்கூட அலுவல்களை நன்றும் பங்கிக்கூடிய மாணவரைத் தங்களே தெரியவேண்டுமென்று, அன்றேல், இத்தெரிதல் கடக்கும் காலில் வந்து மாணவர்க்கு இன்னின்ன மாணவர் இக்கழகத்திற்குத் தருத்தவர்கள். ஆகவே இவர்களில் ஒருவரைத் தெரியுங்கள் என்று மாணவரிடம் விடவேண்டும். அப்பொழுது தகுதியானோர் தெரிந்தெடுக்கப்படுவார்கள். கலா

சாலைக் கழகமும் உயிருடன் விளங்கும். இதை நம் பள்ளிக்கூட அதிகாரிகள் கவனிப்பார்களென நம்புகிறோம். தெனியில் இவ்வியல்பத்தில் ஓர் மாதம் உண்டாக வேண்டியதவசியம்.

அன்பர்களே கவனியுங்கள்.

“புதுமைக்கு வண்ணம் பறை சாற்றி வெளாப்பதபோல உங்கள் புதிய பத்திராதிபர் இருக்கமாட்டா என்பதை கம்பங்கள், பத்திராதிபரின் பதவியை கடிக்க உங்களின் உதவியே வேண்டும். பத்திராதிபரின் உதர்பில் உள்ளோர் மட்டும் கட்டுரைகள் எழுதினால் போதாது. நீங்கள் எல்லோரும், எழுதவேண்டும், எழுத முன் வரவேண்டும். தமிழன்னை யின் அருந்தவப் புதல்வர்களே! புதல்விகளே! உங்கள் தாய்ப்பாஷை தமிழ்ப்பாஷை மென்பதை உணருங்கள். தாய்ப்பாஷையை வளர்க்க வேண்டியது உங்கள் கடமையல்லவா? இவ்வியல்புக்கு உங்கள் வன்மையை தமிழில், எடுத்துக்காட்ட வன் வெட்கப்படுகிறீர்கள். கிரிசுஷ்மாக சகோதரிகளே! ‘எங்கள்சாலை எழுத முடியாது’, ‘எனக்குத்தமிழ்த் தெரியாது’ என்ற தேவலைப் பேச்சுகளிடீடு உங்களில் மறைந்திருக்கும், கட்டுரை வரையும் வன்மையைத் தட்டி எழுப்புகள். இளஞாயிறுநிற்கு எழுத எழுத உங்கள் எழுத்து வன்மை கட்டுமென்பதை மறவாதீர்கள். ‘தெரியாது’ ‘தெரியாது’ என்று பேசாதிருந்தால் கடைசியில் ஒன்றும் உங்களுக்குத் தெரியாமலே போய்விடுமென்பதை உணருங்கள். முயற்சியுடையேர் இகழ்ச்சியுடையார், வன்பதை கிறையுங்கள். ‘கேள்விகளே! ‘இளஞாயிறு’ உங்களுடையது, நீங்களே இதை ஆதரிக்க வேண்டியவர்கள். ஆகவே, பழைய ‘இளஞாயிறு’ பிரதிகளினின்றாவது வேறு பத்திரிகையினின்றாவது பாத்தது எழுதாமல், நீங்களாக உங்கள் சிறுநயிற் செய்தியவாறு சிறு கதைபோ, கட்டுரையோ, பாட்டுகளோ, விமர்சனங்களோ,

எதையாகிலும் இனிய எளிய கடைசியில் சுருக்கமாக எழுதித் தந்தால், நாம் திருத்த வேண்டியவற்றைத் திருத்தியாவற்றையும் கூடியவரையில் பிரசுரிப்போம். இதில் ஈயமிட்கலை. ஆகவே இன்று தொடர்நீங்கள் எல்லோரும் உங்கள் விஷயங்களில் கட்டுரைகளை எழுதிச் சொல்லி இளஞாயிறுநை தமிழ் மண்டலன் தலைநகர்க்குச் செய்யுங்கள். உங்களுக்குக் கட்டவுள் உதவிசெய்ய வேண்டுமென்ப பிராத்திக்கிறோம்.

இத்தவணை தொடங்கி நம் பத்திரிகையாகிய இளஞாயிறு முன்புபோல் இயங்கிமுனைக் கொடுக்கால் வெளிவர இடமுண்டென்பதைக் கேள்வியுள் உங்கள் எல்லோர்க்கும் பரமான்ந்தமாயிருக்குமென நம்புகிறோம். இனி, உங்களில் தங்கியிருக்கின்றது.

சிறம்பூர் வேதசாஸ்திரக் கந்துரித் தலைவரான Rev. G. S. Angus அவர்கள் நம் கல்குரிசை வந்து தரிசித்தார். மாணவர்களில் வட்டுக்கோட்டைப் பாட்டுக் கோஷ்டியினரும் கிறிஸ்தவ முயற்சிச் சங்கமும் இவருக்கு ஓர் தேரீர் விருந்து வைத்ததைக் கேள்வியுற்று நாம் கிழ்கிறோம். எப்படியோ யாழ்ப்பாணக் கந்துரி மாணவர்கள் கெட்டிக்காரர்களே!

நம் கலைசாலைத் தலைவர்களும் S. K. Bunker இம்மாதம் பத்தொன்பதாம் திகதி அமெரிக்காவுக்குப் போவதற்காக மென்மையிட்டேப் பிரித்திருக்கிறார். இவர் பிரிவு எமக்குக் கவலைக்கிடமாயிருந்த பொழுதிலும், இவர் தன் சொந்த பாட்டில் இளஞாயிறுநை நண்டு மகிழ்வுடன் கிறிதுகாலம் ஆறுதலாயிருக்கப் போகிறாரென்பதைக் கேள்வியுறுவதெய்கவும் சந்தோஷம். இவர் பிரயாணத்தைக் கட்டவுள் ஆசிரியரிப்பாராக,

இம்முறை இடமின்மையால் பிரசுரிக்கப்படாத கட்டுரைகள் அடுத்த அடுத்த பிரதிகளில் பிரசுரிக்கப்படும். நீங்கள் எழுதும் கட்டுரைகள் கிறிதுயிருந்தால் மிகவும் கல்வது.

English Editorial Board

Editor:

E. R. Appadurai

Literary Section :

J. Jeevarajah

E. Chelvarajah

Co-eds. Section :-

Miss T. Kandiah

Miss R. Kathiritamby

Associate Editor:

P. Dairairatnam

Sports Section:

P. Rengasamy

Junior Section :-

D. R. Ampalavanar

B. T. Singnam

Faculty Adviser :-

Mr. K. C. Thurairatnam, B. A.